

Defensem Hèctor Lòpez Bofill

written by Jaume Renyer | 8 de maig de 2017

Article publicat originalment [al bloc personal de Jaume Renyer](#) aquest diumenge.

[L'inici d'actuacions contra Hèctor Lòpez Bofill](#) acusat per la fiscalia dels delictes d'injúries contra l'autoritat, amenaces a un col·lectiu i amenaces als drets fonamentals requereixen unes quantes reflexions polítiques:

La primera és que no és el primer cop que la fiscalia actua contra ciutadans independentistes sense càrrec institucional per expressar opinions o reivindicacions, (recordem el [cas de Santiago Espot](#) promotor de la xiulada a l'himne espanyol a la final de la copa del Rei de futbol fa uns anys). Però el cas de l'Hèctor és significatiu perquè demostra que ha estat objecte d'un seguiment policial continuat, una pràctica que alguns mitjans de comunicació han deixat entreveure que no es tracta d'un cas aïllat. El zel de les autoritats judicials i policials a l'hora d'interpretar les opinions d'Hèctor Lòpez Bofill no és equiparable a la tolerància amb la qual són tractats opinadors espanyolistes que reiteradament equiparen la causa independentista amb el nazisme (una conducta penalitzada a França, per exemple) o inciten a la violència contra els defensors d'aqueixa opció políticament legítima.

Personalment vaig viure fa vuit anys l'experiència que avui m'ha vingut a la memòria i és la següent: [al gener del 2009](#) es va convocar a Barcelona una manifestació en solidaritat amb la causa palestina, (quan Hamàs llençava míssils diàriament contra la població civil israeliana), en el decurs de la qual es va repartir profusament un pamflet titulat "Aturem-ho!", publicació de suport al poble palestí i pel boicot a Israel, on hi figurava un article signat per un tal Josep Maria Navarro. El text en qüestió deia així: "La solidaritat amb Palestina assenyala també el filiosionisme català", acabava

acusant “els filsofionistes catalans són còmplices de genocidi, de tortures i de neteja ètnica” i il·lustrava aqueixa infàmia amb les fotografies de sis d’aqueixos “còmplices” (Pilar Rahola, Joan Baptista Culla, Miquel Sellarès, Vicenç Villatoro, Lluís Bassat i jo). L’amenaça i la denigració pública era evident i directa però la fiscalia quan li vam fer arribar el text no el va considerar mereixedor de cap actuació i va arxivar-ho sense més miraments. L’odi als jueus està banalitzat a l’Estat espanyol i [els antisionistes nostrats](#) gaudeixen d’impunitat i complicitat mediàtica i política heretada del franquisme i revestida de progressisme i humanitarisme. El contrast entre el tractament rebut pel tal Navarro i Hèctor és frapant, el primer assenyala persones mentre que el segon no, un està investigat i l’altre continua tranquilament estenent l’odi a Israel i als “filsofionistes catalans”. Un no afecta en res a l’ordre espanyol dominant, mentre que el segon l’impugna directament, un va de revolucionari cosmopolita i l’altre és un patriota català.

Cal contextualitzar, doncs, el seu cas dins l’ofensiva governamental espanyola contra ciutadans i electes que actuen en congruència amb un objectiu polític legítim mitjançant opinions i actuacions (com la compra d’urnes de votació) que són penalitzades en funció de la finalitat que persegueixen. Aqueix capteniment és propi d’un estat arbitrari i discriminatori contra la ciutadania catalana que vol ésser sobirana instaurant un sistema de dominació política estructurat per impedir aqueix dret. Aqueixa actitud sistemàtica de l’Estat espanyol vulnera els principis democràtics de la unió Europea com ha expressat el [manifest de juristes en pro del referèndum](#) fet públic recentment.

La segona reflexió és relativa a les mostres de solidaritat i els silencis expressats a propòsit del seu cas: els independentistes majoritàriament s’hi han solidaritzat mentre que el progressisme abstracte i banal d’arrels autoritàries (des del PSC als Comuns passant pels [anticapitalistes](#)

[nostrats](#)) ha callat. Una actitud que pot ser indicativa del seu comportament quan la repressió previsiblement s'intensifiqui per tal de mirar d'evitar la realització del referèndum que el Govern de la Generalitat s'ha compromés a fer per mandat parlamentari. La defensa o no de la llibertat d'expressió concretada en el cas Hèctor López Bofill clarifica, doncs, les postures de les grans tendències polítiques en conflicte en aqueixa hora decisiva de Catalunya i mostra la naturalesa de l'ordre estatal espanyol davant la comunitat internacional.